DOMSTOLENS DOM
8. juni 1993 *

I sag C-52/91,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent R. C. Fischer, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos N. Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Kongeriget Nederlandene ved assistent-juridisch adviseurs J.W. de Zwaan og T. Heukels, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Nederlandske Ambassade, 5 rue C. M. Spoo,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene ved at overskride de for Nederlandene fastsatte fangstmængder for 1986 har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer hjemmehørende i medlemsstaterne (EFT L 220, s. 1), jf. Rådets forordning (EØF) nr. 2374/86 af 24. juli 1986 om fjerde ændring af forordning (EØF) nr. 3721/85 om fastsættelse for 1986 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande i Fællesskabets fiskerizone samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder (EFT L 206, s. 4),

har

* Processprog: nederlandsk.

DOMSTOLEN

sammensat af afdelingsformand C.N. Kakouris, som fungerende præsident, afdelingsformændene G.C. Rodríguez Iglesias og M. Zuleeg samt dommerne R. Joliet, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Díez de Velasco, P.J.G. Kapteyn og D.A.O. Edward,

generaladvokat: C.O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 2. februar 1993,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. marts 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 5. februar 1991 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene ved at overskride de for Nederlandene fastsatte fangstmængder for 1986 har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer hjemmehørende i medlemsstaterne (EFT L 220, s. 1, herefter benævnt »kontrolforordningen«), jf. Rådets forordning (EØF) nr. 2374/86 af 24. juli 1986 om fjerde ændring af forordning (EØF) nr. 3721/85 om fastsættelse for 1986 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande i Fællesskabets fiskerizone samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder (EFT L 206, s. 4, herefter benævnt »fjerde forordning om ændring af kvoteforordningen for 1986«).

2 Ved forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 har Rådet indført en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1, herefter benævnt »bevarelsesforordningen«). I henhold til forordningens artikel 2, 3 og 4 kan der fastsættes fangstbegrænsninger. De fangstmængder, der er til rådighed, fordeles hvert år blandt medlemsstaterne i form af kvoter. Det bestemmes i forordningens artikel 5, stk. 2, at medlemsstaterne i henhold til gældende fællesskabsbestemmelser skal fastsætte de nærmere regler for udnyttelsen af de tildelte kvoter.

3 For 1986 var kvoterne fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 3721/85 af 20. december 1985 (EFT L 361, s. 5, herefter benævnt »kvoteforordningen for 1986«), som derefter er blevet ændret fire gange, senest ved ovennævnte forordning (EØF) nr. 2374/86.

4 I kontrolforordningen er der fastsat visse foranstaltninger med hensyn til medlemsstaternes fiskerfartøjers aktiviteter. I henhold til forordningens artikel 1, stk. 1, skal hver medlemsstat i sine farvande foretage inspektion af fiskerfartøjer, der fører en medlemsstats flag eller er registreret i en medlemsstat, for at sikre, at alle gældende regler vedrørende bevarelses- og kontrolforanstaltninger overholdes. I henhold til artikel 1, stk. 2, har de kompetente myndigheder pligt til i tilfælde af en overtrædelse af reglerne at anlægge straffesag eller at træffe administrative foranstaltninger mod skipperen på det pågældende fartøj. Endvidere bestemmes det i forordningens artikel 9, at hver medlemsstat hver måned skal give Kommissionen meddelelse om de mængder af en bestand eller grupper af bestande undergivet en tilladt fangstmængde, som er landet i løbet af den foregående måned, samt fremsende oplysning om fangststedet og de pågældende fiskerfartøjers nationalitet.

5 I henhold til kontrolforordningens artikel 10, stk. 1, afskrives alle fangster af en kvoteret bestand eller gruppe af bestande, som tages af fiskerfartøjer, der fører en medlemsstats flag eller er registreret i en medlemsstat, på den kvote, der for den pågældende bestand eller gruppe af bestande er tildelt denne stat, uanset landingsstedet. I henhold til artikel 10, stk. 2, skal hver medlemsstat fastsætte den dato, på hvilken fangsterne af en kvoteret bestand eller gruppe af bestande, taget af fiskerfartøjer, som fører dens flag eller er registreret i denne, må antages at have opbrugt den pågældende kvote. Fra denne dato skal medlemsstaten nedlægge foreløbigt forbud mod fiskeri af fisk af denne bestand eller gruppe af bestande samt forbud mod

opbevaring om bord, omladning og landing, såfremt fangsterne er foretaget efter denne dato. Denne foranstaltning skal straks meddeles Kommissionen, som underretter de øvrige medlemsstater herom.

6 Da de klagepunkter, som Kommissionen har fremført mod Kongeriget Nederlandene med hensyn til overholdelse af disse bestemmelser, er blevet ændret adskillige gange under proceduren, skal det pågældende forløb undersøges med henblik på en afgrænsning af den traktatbrudssag, som Domstolen til slut skal tage stilling til.

7 Den 2. oktober 1986 tilsendte Kommissionen den nederlandske regering en åbningsskrivelse vedrørende overskridelse af tre kvoter, som var tildelt Nederlandene for 1986, samt vedrørende seks tilfælde, hvor der i forskellige områder var fisket efter bestemte fiskearter, som Nederlandene ikke havde fået tildelt kvoter for. Kommissionen forbeholdt sig ret til at ændre disse tal, såfremt den fik nærmere oplysninger. I hvert fald mente den, at disse overskridelser var en overtrædelse af bevarelsesforordningens artikel 5, stk. 2, af forskellige bestemmelser i kvoteforordningen for 1986 og af kontrolforordningens artikel 1 og 10. Den udbad sig oplysninger om, hvilke strafferetlige eller administrative skridt der var blevet truffet imod skipperne på de fartøjer, der var ansvarlige for disse fangster.

8 Den nederlandske regering besvarede denne henvendelse ved skrivelse af 17. februar 1987. Den erkendte overskridelserne, men anførte, at de ikke var en følge af Nederlandenes tilsidesættelse af de fællesskabsretlige fangstbegrænsende foranstaltninger. De skyldtes omstændigheder, der lå uden for den nederlandske regerings indflydelse, som f.eks. ulovlige fangster eller urigtige angivelser fra fiskerne eller det forhold, at oplysningerne om de landede fangster først var blevet meddelt de nationale myndigheder, efter at fiskeriet officielt var blevet lukket. Den nederlandske regering redegjorde derefter for, hvilke foranstaltninger den havde truffet til kontrol af fiskeriet.

9 Den 13. maj 1987 tilsendte Kommissionen den nederlandske regering en skrivelse, hvori den efter at have nævnt de samme forordninger som dem, der var nævnt i åbningsskrivelsen, denne gang gav meddelelse om fjorten tilfælde af nederlandske overskridelser af kvoterne, dvs. elleve tilfælde mere end dem, der var nævnt i åbningsskrivelsen, og om tolv tilfælde af fiskefangst på bestande, for hvilke der ikke var tildelt Nederlandene kvoter, dvs. seks tilfælde mere end oprindelig nævnt. I sit svar af 7. juli 1987 forklarede den nederlandske regering endnu en gang, hvilke foranstaltninger den havde truffet for at sikre overholdelsen af de fællesskabsretlige bestemmelser.

10 Den 21. november 1988 tilsendte Kommissionen de nederlandske myndigheder en begrundet udtalelse. Den vedrørte overskridelsen af tolv kvoter, nemlig dem, der var anført i Kommissionens skrivelse af 13. maj 1987, bortset fra overskridelserne af torske- og kullerkvoterne i visse områder, som blev anset for at være for ubetydelige. Kommissionen mente, at disse overskridelser skyldtes to forhold. For det første havde den nederlandske regering ikke overholdt den forpligtelse til at foretage inspektion og forfølge overtrædelser, der påhvilede den i henhold til kontrolforordningens artikel 1. Endvidere burde den nederlandske regering bære ansvaret for, at den ikke rettidigt havde udstedt et fangstforbud. Udtalelsen konkluderede, at Kongeriget Nederlandene ikke havde overholdt sine forpligtelser i medfør af bevarelsesforordningens artikel 5, stk. 2, og kontrolforordningens artikel 1 og artikel 6-10, sammenholdt med kvoteforordningen for 1986.

11 Ved skrivelser af 9. januar 1989 og 13. juni 1990 svarede den nederlandske regering på disse klagepunkter.

12 Kommissionen var ikke tilfreds med disse svar, hvorfor den har anlagt nærværende sag.

13 Kommissionen har i stævningen anført, at den frafalder klagepunktet vedrørende fiskeri på fiskebestande, for hvilke Nederlandene ikke havde fået tildelt kvoter, og at den koncentrerer sine klagepunkter om tolv tilfælde af overskridelser af kvoterne. I den forbindelse kritiserer den Nederlandene for i ti tilfælde ikke at have

lukket fiskeriet og endvidere for i to andre tilfælde at have taget dette skridt for sent. Kommissionen anser dette for at være en tilsidesættelse af forpligtelserne i medfør af kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, og af kvoteforordningerne for 1986. Den ser endvidere bort fra eventuelle forsømmelser i forbindelse med strafforfølgning og idømmelse af straf for overtrædelser.

14 Efter at have fået kendskab til den nederlandske regerings anbringender erkender Kommissionen i replikken at have taget fejl i stævningen, da der faktisk var udstedt et foreløbigt fangstforbud for ni af de ti kvoter, med hensyn til hvilke Kommissionen havde kritiseret den nederlandske regering for ikke at have lukket fiskeriet. Den bemærker dog, at de nederlandske myndigheder har undladt at meddele Kommissionen syv af disse fangstforbud, således som det er foreskrevet i kontrolforordningens artikel 10, stk. 2. Med hensyn til de kvoter, for hvilke der ikke var udstedt noget forbud, nemlig for sild i område IVc (den sydlige del af Nordsøen) og VIId (den østlige del af Kanalen), frafalder den sine klagepunkter. Kommissionen er dog i alle tilfælde af den opfattelse, at i de elleve tilfælde, som sagen stadig drejer sig om, har de foreløbige fangstforbud ikke kunnet hindre en overskridelse af kvoterne, og de har derfor ikke været effektive.

15 Under den mundtlige forhandling har Kommissionens repræsentant frafaldet klagepunktet vedrørende undladelse af at give meddelelse om de foreløbige fangstforbud og erklæret, at kun klagepunktet vedrørende for sen lukning af fiskeriet, og dermed tilsidesættelse af kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, fastholdes for så vidt angår de elleve kvoter. Af de elleve kvoter er de to nævnt i åbningsskrivelsen og ni i berigtigelsesskrivelsen af 13. maj 1987.

16 Af ovenstående må udledes, at Kommissionens søgsmål nu er begrænset til en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene ved at overskride elleve fangstkvoter, der var tildelt Nederlandene for 1986, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til kontrolforordningens artikel 10, stk. 2.

17 Hvad nærmere angår de faktiske omstændigheder i sagen og retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Formaliteten

18 Under den mundtlige forhandling har den nederlandske regering påstået sagen afvist for så vidt angår påstanden om tilsidesættelse af forordningen om fjerde ændring af kvoteforordningen for 1986, idet denne ændringsforordning vedrører kvoten for sild i område IIIa (Skagerrak og Kattegat), som ikke var tildelt Nederlandene, og som nederlandske statsborgere ikke havde fisket på.

19 Denne indsigelse er uden genstand. Kommissionen har nemlig under den mundtlige forhandling begrænset klagepunkterne til tilsidesættelse af en bestemmelse i kontrolforordningen.

Klagepunktet vedrørende for sent indført fiskeriforbud

20 Først skal der foretages en undersøgelse af den nederlandske regerings argument om, at så længe der ikke er fastsat fællesskabsretlige bestemmelser, er fastsættelsen af bestemmelser vedrørende udnyttelsen af kvoterne, og dermed om organisationen af inspektionen og registreringen af fangsterne, udelukkende medlemsstaternes eget ansvar. Den nederlandske regering henviser herved til bevarelsesforordningens artikel 5, stk. 2.

21 Dette argument kan ikke tiltrædes. Ganske vist kan medlemsstaterne i henhold til ovennævnte bestemmelse fastsætte regler vedrørende udnyttelsen af kvoterne, men bestemmelsen kræver tillige, at fastsættelsen af de nationale regler sker i henhold til de gældende fællesskabsbestemmelser. Heraf følger, at medlemsstaterne ikke kan fastsætte disse regler uden at opfylde deres forpligtelser, navnlig med hensyn til det i kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, fastsatte foreløbige forbud mod fiskeri.

22 Den nederlandske regering gør endvidere gældende, at ved bedømmelsen af de nationale myndigheders adfærd i forbindelse med det foreløbige forbud mod fiskeri kan der kun tages hensyn til de tal, som myndighederne havde kendskab til på det tidspunkt, da de traf deres beslutninger, og ikke de oplysninger, der senere blev meddelt, og hvoraf det fremgår, at på det tidspunkt, da beslutningen blev truffet, var kvoterne allerede overskredet. Den nederlandske regering anfører i den forbindelse, at den, da den besluttede at nedlægge forbud mod fiskeriet, ikke rådede over de endelige tal vedrørende overskridelserne, som er anført i Kommissionens skrivelser af 2. oktober 1986 og 13. maj 1987. Ifølge den nederlandske regering kan disse tal derfor ikke komme den til skade.

23 Ved afgørelsen af, om der kan gives sagsøgte medhold i dette argument, skal de elleve kvoter, som sagen drejer sig om, opdeles i tre grupper med udgangspunkt i de oplysninger, som den nederlandske regering anfører, at den har haft kendskab til på det tidspunkt, da den besluttede at lukke fiskeriet, og den faktiske situation vedrørende fangsterne på dette tidspunkt ifølge de af Kommissionen fremlagte tal.

Den første gruppe kvoter

24 Den første gruppe omfatter de kvoter, med hensyn til hvilke det ikke er nødvendigt at foretage en nærmere undersøgelse af tallene fra Kommissionen, fordi det af de af den nederlandske regering fremlagte oplysninger fremgår, at den nedlagde et foreløbigt forbud mod fiskeriet på et tidspunkt, da den vidste, at kvoten allerede var opbrugt.

25 Det drejer sig her først og fremmest om tungefangsten i område VIII (EF-område) (benævnes som regel Biscaya-bugten), for hvilken Nederlandene i 1986 fik tildelt en fangstmængde på 105 tons, og for hvilke der den 2. april 1986 blev udstedt et foreløbigt fangstforbud, selv om de nederlandske myndigheder allerede den 18. marts havde registreret fangster på i alt 161 tons. Det samme gælder fangsterne af hvilling i område VII, bortset fra område VIIa (dvs. vest for Irland og Porcupine Bank, Irlands sydkyst, Bristolkanalen og Kanalen), for hvilke der var tildelt en kvote på 100 tons, og for hvilke der blev truffet beslutning om et foreløbigt forbud den 29. april 1986, selv om de nederlandske myndigheder allerede den 15. april havde registreret fangster på 117 tons. Det samme gælder ligeledes for fangsterne af kuller i område IIIa, b, c og d (EF-område) (Skagerrak, Kattegat, Sundet, Bælterne

og Østersøen), hvor kvoten androg 10 tons, og for hvilke der den 3. juli 1986 blev truffet beslutning om at nedlægge et foreløbigt forbud, selv om de nederlandske myndigheder siden den 15. juni havde vidst, at kvoten var overskredet. Det samme gælder endelig også for fangsterne af hvilling i område IIa (EF-område) (Norskehavet) og IV (Nordsøen), for hvilke der var tildelt en kvote på 12 422 tons, og for hvilke der blev nedlagt foreløbigt forbud den 10. december 1986, skønt de nederlandske myndigheder på det tidspunkt vidste, at kvoten allerede var opbrugt.

26 Ifølge Domstolens domme af 20. marts 1990 (sag C-62/89, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 925, præmis 17 og 18) og af 31. januar 1991 (sag C-244/89, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 163, præmis 17) skal medlemsstaterne i henhold til kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, rettidigt træffe enhver nødvendig foranstaltning for at forhindre overskridelser af de pågældende kvoter, således at de kvoter, som er tildelt medlemsstaterne, overholdes af hensyn til bevarelsen af fiskeressourcerne. Derfor er medlemsstaterne forpligtet til, allerede inden kvoterne er opbrugt, at træffe effektive foranstaltninger til foreløbig at forbyde alle fiskeriaktiviteter.

27 Det må derfor fastslås, at den nederlandske regering, ved med hensyn til de pågældende fire kvoter at have lukket fiskeriet på et tidspunkt, da den var bekendt med overskridelsen, klart har truffet de i kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, foreskrevne foranstaltninger for sent.

Den anden gruppe kvoter

28 Den anden gruppe omfatter seks kvoter, for hvilke fangsttallene, der dannede grundlag for den nederlandske regerings beslutning om en foreløbig lukning af fiskeriet, ikke giver udtryk for en overskridelse. Kommissionen har fremlagt tallene for de faktiske fangster på den dato, da de foreløbige fangstforbud blev udstedt, hvoraf overskridelsen fremgår. Kongeriget Nederlandene har hertil anført, at disse oplysninger først blev kendt, da der var truffet beslutning om at lukke fiskeriet.

29 Den nederlandske regering besluttede således den 2. juni 1986 at lukke fiskeriet på makrel i område II (med undtagelse af EF-området, nemlig Norskehavet, Spitsbergen og Bjørneøen), Vb (EF-område, Færøerne), VI (Rockall og vest for Skotland), VII, VIII (EF-område) og XII (de nordlige Azorer), for hvilke kvoten androg 31 170 tons, på grundlag af oplysninger om fangster, der androg 22 271 tons, mens der ifølge oplysninger fra Kommissionen i maj var fanget 51 312 tons af denne fisk. For rødspætte i område III a (Skagerrak og Kattegat), for hvilke kvoten androg 2 170 tons, blev fiskeriet lukket den 13. august 1986 på grundlag af oplysninger, hvoraf fremgik, at der på det tidspunkt var fanget 2 160 tons, mens fangsterne ifølge Kommissionen allerede i juni androg 2 752 tons. Med hensyn til makrel i område IIa (EF-område), IIIa, IIIb, c og d (EF-område) (Sundet, Bælterne og Østersøen) og IV, for hvilke kvoten androg 1 200 tons, besluttede Nederlandene den 10. oktober 1986 at lukke fiskeriet, selv om det på det tidspunkt havde registreret fangster på i alt 919 tons. Der var dog på dette tidspunkt allerede fisket 1 746 tons. Med hensyn til sild i område VIa (Rockall) og VIIb og c (vest for Irland og Porcupine Bank), for hvilke kvoten androg 1 550 tons, besluttede den nederlandske regering den 31. oktober 1986 at lukke fiskeriet på grundlag af en fangst på kun 1 391 tons, mens fangsterne ifølge Kommissionens oplysninger på det tidspunkt allerede androg 2 109 tons. For sild i område Vb (EF-område), VIa (vest for Irland) og VIb (Rockall), for hvilke kvoten var fastsat til 5 160 tons, erklærer den nederlandske regering, at den på det tidspunkt, da regeringen den 21. november 1986 besluttede at lukke fiskeriet, var bekendt med fangster på 4 763 tons, mens der ifølge Kommissionens oplysninger på det tidspunkt allerede var fisket 8 314 tons. Med hensyn til torsk i område IIa (EF-område) og IV, for hvilke kvoten androg 18 670 tons, besluttede den nederlandske regering den 21. november 1986 at lukke fiskeriet, fordi den var bekendt med fangster på 16 264 tons, mens fangsterne på det tidspunkt androg 22 276 tons.

30 Som begrundelse for forskellene mellem regeringens og Kommissionens tal har den nederlandske regering anført tre argumenter.

31 For det første har den anført, at ved beslutningen om lukning af fiskeriet tager den hensyn til tre faktorer: for det første de oplysninger, der er til rådighed om de allerede gennemførte og registrerede fangster, dernæst vurderingerne vedrørende de allerede gennemførte, men endnu ikke registrerede fangster, og endelig forventnin-

gerne med hensyn til de mængder, der vil blive fanget inden datoen for forbuddets ikrafttræden. Beslutningerne træffes således i væsentlig grad på grundlag af anslåede mængder, hvilket kan forklare, at de endelige fangsttal undertiden er højere end de tal, der er bekendt ved lukningen af fiskeriet.

32 For det andet har den nederlandske regering anført, at der forløber en vis tid mellem landingen og registreringen af fangsterne. Den henviser til, at i det nederlandske system indberettes de landede fangstmængder i princippet en gang om måneden til Landbrugs- og Fiskeriministeriet, som regel omkring den femtende i hver måned. Således får de nationale myndigheder indsigt i fangstmængderne indtil udgangen af den foregående måned. At der ved månedlige indberetninger sker en vis forsinkelse, er ikke unormalt. I den forbindelse henviser den nederlandske regering til, at der i kontrolforordningens artikel 9 er fastsat et lignende system for meddelelse til Kommissionen om de mængder, som er landet.

33 For det tredje har den nederlandske regering anført, at der undertiden landes store mængder i andre medlemsstater, og at Kommissionens informationssystem i 1986 arbejdede med forsinkelser. Det varede således som regel en måned, før oplysningerne om de landede mængder fra nederlandske fiskerfartøjer var blevet meddelt de nationale myndigheder i andre medlemsstater, og det var således umuligt at tage hensyn til disse oplysninger, når der skulle træffes beslutninger om foreløbig lukning af fiskeriet.

34 Det bemærkes, at forskellen mellem de tal, som den nederlandske regering har anført, at den havde kendskab til på det tidspunkt, da den traf beslutning om at lukke fiskeriet, og de af Kommissionen fremlagte — og ikke af Nederlandene bestridte — endelige fangsttal på det pågældende tidspunkt er betydelig.

35 Der er kun to mulige forklaringer på så store forskelle; enten blev fangsterne registreret for sent, eller den nederlandske regering har ikke været i stand til at give en korrekt vurdering af de fangster, der endnu ikke var registreret, eller som ville blive registreret under proceduren med foreløbig lukning.

36 Ifølge Domstolens faste praksis kan en medlemsstat ikke påberåbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister, der følger af fællesskabsretten, ikke overholdes.

37 Fællesskabsordningen gav i hvert fald de nederlandske myndigheder mulighed for hurtigt at skaffe sig oplysninger om de reelle fangster.

38 I henhold til punkt 4.2.1 i bilag IV til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2807/83 af 22. september 1983 om nærmere bestemmelser for registrering af oplysninger om medlemsstaternes fangster (EFT L 276, s. 1) skal ved landing i en havn i den medlemsstat, under hvis flag fartøjet sejler, eller hvor det er registreret, originalen eller originalerne af logbogen — hvori mængderne af fanget fisk, der opbevares om bord, er anført — og landingsopgørelsen afleveres eller, senest 48 timer efter, at landingen er afsluttet, af skipperen på fartøjet sendes til de ansvarlige myndigheder i denne medlemsstat. Ved dette system kan fangsterne derfor næsten registreres på samme tidspunkt, som de landes. Endvidere er det i bilag VIII til denne forordning bestemt, at såfremt landing eller omladning finder sted mere end 15 dage efter fangsten, skal der gives oplysninger om fangsten af hver art, samt hvor stor del heraf der opbevares om bord, er blevet omladet, eller er blevet landet uden for Fællesskabets fiskerizone, samt om det område, hvor fangsterne er taget, via de sædvanligt anvendte radiostationer. Derefter skal skipperen på fartøjet sikre, at de meddelelser, radiostationerne modtager, formidles i skriftlig form til de ansvarlige myndigheder. Gennem dette system kan de nationale myndigheder derfor få kendskab til fjerne fangster, allerede inden de er landet.

39 Derfor kan den nederlandske regerings indsigelser ikke tiltrædes, og det må fastslås, at den nederlandske regering ville have kunnet træffe de i kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, fastsatte foranstaltninger vedrørende de pågældende seks kvoter på et tidligere tidspunkt, såfremt den havde sørget for en hurtig indsamling af fangstoplysningerne.

Den tredje gruppe

40 Den tredje gruppe vedrører kun én kvote, nemlig tungekvoten i område IIIa og IIIb, c og d (EF-område), som er på 50 tons.

41 For denne kvote har Kommissionen ikke fremlagt tal vedrørende fangsterne indtil den 17. april 1986, den dato, da Nederlandene besluttede at lukke fiskeriet, men kun tallet for de samlede fangster i dette år, nemlig 111 tons.

42 Som Domstolen har udtalt i dom af 5. august 1989 (sag 290/87, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. s. 3083, præmis 13), kan Domstolen i det tilfælde ikke afgøre, om de konstaterede overskridelser skyldes for sen lukning af fiskeriet eller ulovlige fangster, som er foretaget, efter at de nationale myndigheders afgørelse er truffet.

43 Derfor skal det fastslås, at Kommissionen for denne kvote ikke har godtgjort, at der foreligger det påståede traktatbrud.

44 Det følger af ovenstående, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer hjemmehørende i medlemsstaterne, ved i 1986 ikke rettidigt at have lukket fiskeriet på tunge i område VIII (EF-område), på hvilling i område VII, bortset fra VIIa, på kuller i område IIIa, b, c, d (EF-område), på hvilling i område IIa (EF-område) og IV, på makrel i område II, Vb (EF-område), VI, VII, VIII (EF-område) og XII, på rødspætte i område IIIa, på makrel i område IIa (EF-område), IIIa, IIIb, c, d (EF-område) og IV, på sild i område VIa og VIIb, c, på sild i område Vb (EF-område), VIa og VIb, og på torsk i område IIa (EF-område) og IV.

Sagens omkostninger

45 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. I henhold til artikel 69, stk. 3, kan Domstolen dog fordele sagens omkostninger, hvor der foreligger ganske særlige grunde.

46 I den foreliggende sag bør denne mulighed anvendes. Det er nemlig klart, at Kommissionen har anlagt nærværende sag uden en tilstrækkelig forundersøgelse, således at dens klagepunkter igen og igen har måttet ændres, og den nederlandske regerings forsvar er derved blevet vanskeliggjort. Omkostningerne bør derfor fordeles.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer hjemmehørende i medlemsstaterne, ved i 1986 ikke rettidigt at have lukket fiskeriet på tunge i område VIII (EF-område), på hvilling i område VII, bortset fra VIIa, på kuller i område IIIa, b, c, d (EF-område), på hvilling i område IIa (EF-område) og IV, på makrel i område II, Vb (EF-område), VI, VII, VIII (EF-område) og XII, på rødspætte i område IIIa, på makrel i område IIa (EF-område), IIIa, IIIb, c, d (EF-område) og IV, på sild i område VIa og VIIb, c, på sild i område Vb (EF-område), VIa og VIb, og på torsk i område IIa (EF-område) og IV.**

2) **I øvrigt frifindes sagsøgte.**

3) Hver part betaler sine omkostninger.

Kakouris Rodríguez Iglesias Zuleeg Joliet

Moitinho de Almeida Grévisse Diez de Velasco Kapteyn Edward

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. juni 1993.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

C.N. Kakouris
Afdelingsformand,
fungerende præsident